hé?" — „Wat is hij flink zeg." — „Wat heeft de General zich heerlijk aan Mademoiselle geërgerd." — „Hij heet Jack hè?" — „Eenige naam Berrington, zèg." —

Zoo gonsde het om ons heen. Gwen trok me mee uit den kring.

„Well?" zei ze dan plotseling:

„Ik vind hem een tip-top gentleman en heel knap."

„Ik ook," zei Gwen eenvoudig.

II.

De week, die volgde, was zóó verschillend van alle andere kostschoolweken, dat de toen ontvangen indrukken me nog levendig voor den geest staan. Mr. Berrington, die bleek te zijn de zoon van een overleden vriendin van Miss Wells — ik had de General nooit van zoo iets teeders kunnen verdenken — bracht een nieuwen geest in de school. Hij tenniste of speelde Badminton met ons, verzon leuke spelletjes voor de kleintjes, die allemaal dol op hem waren. Hij tenniste goed, had altijd twee meisjes als tegenpartij, die hij steeds alleen versloeg onder juichkreten van de kleintjes. Eens had hij Gwen en Mary tegen zich. Mary, coquet een beetje met de bal spelend, verloor lieftallig. Gwen knoeide opzettelijk. Zijn ballen scheerden over het net, hij miste er geen. Ik begreep Gwens houding niet. Maar toen de game gespeeld was, klonk haar heldere stem over het veld.

„Zullen wij ons nu eens meten, Mr. Berrington?" Ik zat met nog een paar meisjes ter zijde in het gras toe te zien, bemerkte hoe hij verwonderd keek naar dat pittige flinke meisjesfiguurtje. Dan, alsof hij haar niet begrepen had, vroeg hij: „I beg your pardon?"

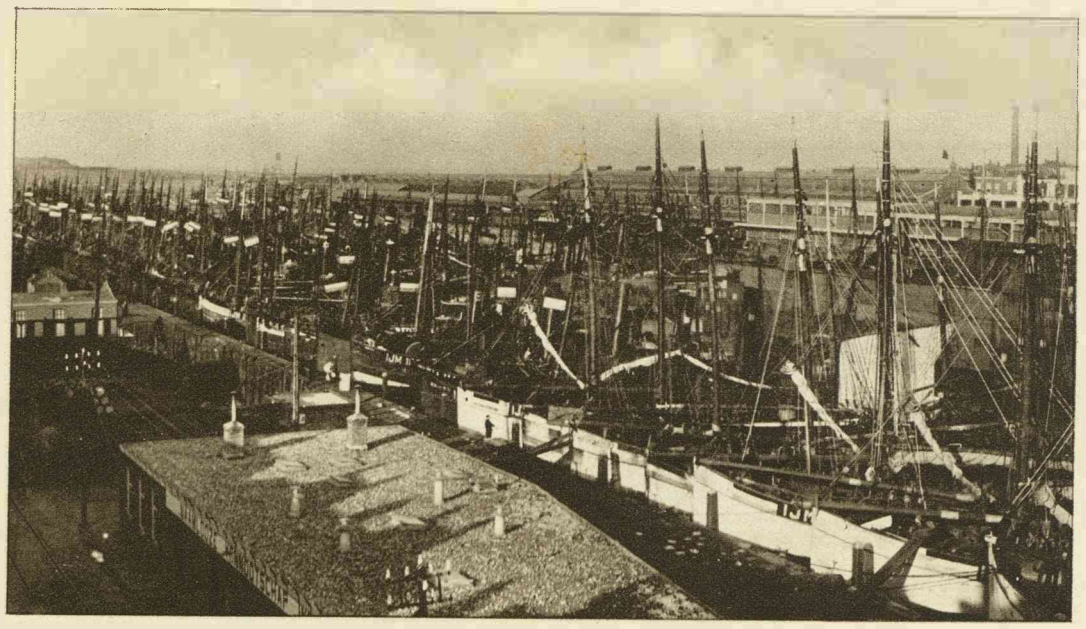
„Ik vroeg, of ik het misschien nog eens tegen U op mag nemen."

„Alleen?" zei hij.

„Ja, alleen."

Ik keek bewonderend naar haar, riep dan:

„Bravo Gwennie, good luck." — Ze wuifde luchtig met haar racket naar mij.

HET STOOMVISSCHERIJBEDRIJF TE IJMUIDEN STILGELEGD.

Tengevolge van een actie inzake de Oorlogswinstbelasting heeft de Zeemansbond besloten het bedrijf stil te leggen. Onze foto geeft een idee van de groote massa schepen, die door de uitvoering van dit besluit in de haven van IJmuiden werkeloos liggen.

Toen begon het spel. Alsof mijn leven er van afhing, zoo zat ik, wanhopig teleurgesteld, wanneer Gwen een bal miste, juichend, handeklappend, wanneer ze prachtige slagen maakte. Ik zie nog het heele tooneeltje voor me: haar slanke figuurtje rennend over het veld, omstraald door den gouden gloed van de middagzon. En tegenover haar die forsche man, zijn groote gestalte voordeelig uitkomend in het witte tennispak. En dan het veld met de rondom zittende meisjes, Mary poseerend in wit rieten luierstoeltje, haar gezicht norsch om die „silly Gwen." De kleintjes groepsgewijs in het gras genesteld, echt-kinderlijk niet wetend wie toe te juichen, hun bewondering voor Mr. Berrington gelijkstaand met hun algemeene voorliefde voor Gwennie. Alleen Ivy toonde haar voorkeur. Die danste als een kleine wildeman in het rond, met luide kreetjes Gwen aanvurend, om dan opeens als een enfant terrible naar Mary toe te hollen haar stemmetje schallend: „Ze speelt prachtig hè? Vind je niet Mary?" — Kleine ondeugd, als bij intuïtie voelend de antipathie van Mary tegen haar „darling Gwennie." Het spel stond 5—4 voor Gwennie. Het ging om the last game. De meesten van ons stonden, meegesleept door de opwinding van den strijd. Toen werd het love-fifteen, fifteen-all, thirty-fifteen voor Gwen, thirty-all, forty-thirty, deuce, advantage-in, en toen . . . met een meesterslag maakte Gwen the winning stroke, game, set! Ze had gewonnen!

Over het veld kwam Mr. Berrington naar haar toeloopen, schudde haar krachtig de hand, en naar haar kijkend met nieuwe aandacht in zijn oogen, zei hij bewonderend:

„Ik maak U wèl mijn compliment. U speelt meesterlijk."

„Nonsens," weerde Gwen af, „ik had geluk, that's all."

Dàn, ziend de bewondering in zijn oogen, draaide ze zich opeens bruusk om, greep Ivy, die geduldig stond te wachten, tot er notitie van haar genomen zou worden, bij de hand, stak haar arm door de mijne, zeggend: „Come on, ik ga me wat verfrisschen. Gaan jullie mee? Phu, 't is warm hoor!"

Doch zoo gemakkelijk lieten de meisjes Gwen niet gaan. Ze omstuwden haar, feliciteerden haar, schudden haar hand, roemden dien laatsten prachtigen slag, en Gwen, opeens weer zeker van zichzelf, nam de algemeene hulde en bewondering aan met de nonchalante gemakkelijkheid, die steeds al haar manieren kenmerkte. En wat ter zijde nu stond Mr. Berrington, als onbewust zijn racket heen en weer zwaaiend, en kijkend, kijkend naar Gwen, alsof hij haar nu voor het eerst zag.

Dien avond na supper, toen Gwen en ik als gewoonlijk nog heen en weer wandelden, Gwen stiller dan anders, kwam door den maanlichten sprookjes-tuin Mr. Berrington naar ons toe. Met z'n drieën bleven we toen heen en weer loopen, alsof het vanzelf sprak. Geurden de rozen sterker, was de geur van de sweet-pea doordringender, had de tuin een nieuwe wondere bekoring, waarin wij ons gevangen wisten? Of was het alleen de charme van zijn stem, die zoo eenvoudig vertelde van zijn leven in Parijs waar hij ingenieur geweest was, en hoe hij nu in Engeland teruggekomen was na een afwezigheid van jaren, om zich in Londen te vestigen? Toèn wist ik het niet.

Nog vele avonden daarna wandelden we met Mr. Berrington, soms luchtig schertsend, Gwen hem geestig van repliek dienend, dàn uitzeggend onze jongemeisjes-fantasieën, of vertellend kleine schoolgebeurtenissen, die voor ons altijd van belang geweest waren. Waren. Want nu hadden de dagen voor mij geen andere waarde, dan dat hij 's avond bij ons zou zijn. Kwam hij niet, dan was de dag voor mij verloren. En Gwen? Ze uitte zich niet, doch ik wist haar gevoelens dezelfde.

Mijn grootste vrees was, dat de Directrice onze avondwandelingen zou afkeuren, dat het plotseling voor goed uit zou zijn. Doch ze kwam niet tusschenbeide, en zóó, levend in een waas van romantiek, benijd door de andere meisjes, gingen de prachtige, rijke zomerweken voorbij.

Hij logeerde reeds bijna een maand bij ons. De vacantie naderde. En daarmee het eind van mijn schooltijd. Ik zou nog een paar weken met Gwen mee naar huis, en dan voorgoed naar Holland teruggaan. De laatste dagen gingen voorbij in een wachten op iets, dat moest gaan gebeuren. En dàt ook werkelijk gebeurde.

In school heerschte reeds de zenuwachtige opwinding, die altijd een vacantie voorafging. Vooral de kleintjes waren door het dolle heen. De dagen vlogen om. En toen nog twee avonden ons scheidden van ons weggaan, gebeurde het.

Dien avond had ik boodschappen in stad te doen. Gwen, die een woeste opruiming moest houden, voor ze kon beginnen te pakken, zat boven op haar kamertje midden tusschen den rommel. Supper was om half acht geweest, gelijk met de kleintjes, omdat de General met Mr. Berrington uit was. — Met Mademoiselle, die me vergezellen moest, daalde ik den heuvel, waarop onze school gebouwd lag, af, de stadsdrukte tegemoet. Mademoiselle, levendig als altijd, vertelde van haar vacantieplannen. Ze zou veertien dagen naar Parijs gaan.

„Ik verlang er vreeselijk naar," zei ze. „Vooral nu Monsieur Berrington me weer van dat goddelijke Parijsche leven verteld heeft. Homme charmant, n'est-ce-pas?"

„Ja," zei ik, en kleurde.

Mademoiselle ratelde door over Parijs, Frankrijk, Monsieur Berrington, en als ze over iets anders wilde beginnen te spreken, bracht ik haar weer tot het oude onderwerp terug. De boodschappen hielden ons langer op, dan we gedacht hadden. Het was bij tienen, toen we thuiskwamen.

„Gelukkig," schertste Mademoiselle, „dat het bijna de laatste dag is, anders zouden we nog een afkeuring oploopen."

„Ik ga toch maar gauw naar boven," zei ik, nog steeds de kostschooltucht om me voelend. „Dan behoeft Miss Wells niets te weten. Good-night, Mademoiselle."

„Bonne-nuit, Betty."

Op onze kamer was alles nog donker, toen ik binnenkwam. „Zou Gwen in den tuin zijn?" schoot het door me heen.

Maar tegelijkertijd hoorde ik geplas van water, en kijkend om het gordijn, dat Gwens kamertje afscheidde, zag ik haar hoofd over de waschkom gebogen.

„Hallo," zei ik.

„Hallo." Haar stem klonk onduidelijk.

Ik stalde mijn pakjes op het bed uit, zette mijn hoed af, trok langzaam mijn handschoenen uit. 't Geplas in het kamertje naast me hield aan. Gwen zei niets. 'k Vond het vreemd, schoof weer het gordijn opzij, zag nog steeds Gwen haar gezicht beboenen met een groote spons.

„Ben je nog al niet klaar?" informeerde ik.

„Nee," schudde ze alleen.

Toen begreep ik opeens, dat er iets aan haperde.

„Scheelt er wat aan Gwen?"

„Nee, niets."

„Gwennie," zei ik, en ik ging op haar bed zitten. „Er mankeert wèl iets aan. Toe, vertel je het mij niet?"

Schurend met een badhanddoek over haar gezicht, draaide ze zich naar me toe. Dan, de doek op de waschtafel gooiend, kwam ze bij me zitten.

„Natuurlijk moet je het weten, Betty. En ik zal het je ook vertellen. Maar het gaat wel een beetje . . . . moeilijk . . . . zie je." Ze beet op haar onderlip.

„Gwennie," zei ik, mijn arm door de hare stekend, „als je misschien liever niet . . ."

„Nee, nee," weerde ze haastig af. „Je hebt ook het recht om het te weten."

Ik voorvoelde, dat ze me iets naars te vertellen had, schoof dichter bij haar.

„Toen jij weg was Betty, ben ik nog zoowat een half uur boven gebleven. Ik had zoo'n beetje opgeruimd, en omdat ik Ivy beloofd had, dat ik haar nog even good-night zou zeggen, ging ik toen naar beneden. Op de trap kwam ik Mr. Berrington tegen, die me vroeg of ik even in den tuin kwam. Hij had me iets te zeggen."

Ze zweeg. Ik ook. Het leek me oneindig lang, voor ze uitviel: „Betty, hij is getrouwd."

„Maar Gwennie."

„Ja," knikte ze, en nog eens: „Ja, ja, heusch. En hij heeft een dochtertje van vier jaar."

Het leek me, alsof er iets veranderde binnenin me, alsof niet Gwen en ik op den rand van het bed zaten, maar twee andere meisjes, die heel vreemd waren van Gwen en mij. En de stralende glans, dien ik om de toekomst geweven had, verbleekte.

Ik wist niet eens recht, dat ik huilde, voordat Gwen me plotseling van zich afschoof en zei: „Betty, huil je?" En dan dringend: „Betty, jij ook?"

Ze zei niets anders dan dat: „Betty, jij ook," en ik antwoordde niet anders dan een zacht „ja", maar we begrepen elkaar. Daarvoor waren geen meer woorden noodig.

„Je moet niet huilen," zei Gwen. „Dat heb ik ook niet gedaan. Kom, wasch je liever frisch. Dan zal ik geregeld vertellen."

Nog dichter schoven we bij elkaar, alsof ons gemeenschappelijk verdriet ons troostte. Toen begon Gwen weer:

„We liepen in den tuin.

Een kijkje op de Tentoonstelling van Belgische Kunst, die in het Stedelijk Museum te Amsterdam gehouden wordt.

(Zie vervolg op pag. 10).